

IV./2021

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2021

2. oktober 2021

KDO JE POIMENOVAL ŽIVALI?

Mongolija

Prvo adventistično delo v Mongoliji so leta 1926 opravili ruski misijonarji, ki so delovali iz mesta Hailar v Mandžuriji na Kitajskem. Izdali so prve adventistične publikacije v mongolščini: tiskano hvalnico in štiri manjše traktate. Zaradi političnih sprememb je bilo nemogoče delati neposredno v državi, zato so leta 1930 začeli delati Mongoli v Notranji Mongoliji (na severu Kitajske). Leta 1931 je Otto Christensen v Kalganu ustanovil sedež misije in bolnišnico.

Batzul je povsod po Mongoliji videval konje.

Mongolski konji so močni in odlično prenašajo poletno vročino in zimski mraz. Batzul se je zavedal, da so konji pomembni. Dečka pa je zelo zanimalo naslednje: kdo je dal konjem ime konji?

Spraševal je: »Oče, zakaj se konji imenujejo konji? Kdo jih je poimenoval?«

Oče se je nasmehnil. Ni imel odgovora.

Včasih je Batzul videl volkove. Mongolska legenda celo pravi, da so vsi ljudje potomci volkov. Batzul se je spraševal: »Kdo je poimenoval volkove?« Pa mu nihče ni znal odgovoriti.

Iz dečka je Batzul zrasel v najstnika. V šoli je izvedel veliko reči. Še vedno pa ni vedel, kdo je poimenoval živali.

Nekega dne je po telefonu klicala starejša sestra iz Južne Koreje, kjer je delala.

»Moral bi v cerkev,« je rekla. Batzul je bil presenečen. Še nikoli ni šel v cerkev. Sestra je povedala, da obiskuje cerkev v Južni Koreji in ji je všeč.

»Pojdi v U-B-cerkev,« je rekla. »U-B« pomeni Ulan Bator, prestolnico Mongolije.

Batzul ni vedel, kje naj išče U-B cerkev. Poklical je operaterja na pomoč. »Prosim, dajte mi naslov U-B-cerkve,« je prosil. Telefonski operater mu ga je povedal.

Minilo je nekaj mesecev in sestra je Batzula vprašala, ali je našel cerkev. Zadovoljna je bila, ko je pritrdil, da hodi vsak teden k bogoslužju.

»Kako pa najdeš čas, da greš v cerkev vsako nedeljo?« je vprašala.

»Ne hodim ob nedeljah,« je odvrnil. »Tja grem ob sobotah.«

Sestra je bila pretresena. »Katero cerkev pa obiskuješ?«

Batzul je pojasnil, da adventistično cerkev.

V cerkvi mu je nekdo dal Sveto pismo, ki ga je začel brati. V 1. Mojzesovi knjigi je našel odgovor na svoje pomembno vprašanje, kdo je poimenoval živali. Bral je: »GOSPOD Bog je izoblikoval iz zemlje vse živali na polju in vse ptice pod nebom ter jih pripeljal k človeku, da bi videl, kakšna imena jim bo dal, in da bi vsako živo bitje imelo tisto ime, ki bi mu ga dal človek. Tako je človek dal imena vsej živini in vsem pticam na nebu in vsem živalim na polju, za človeka pa se ni našla pomoč, ki bi bila njemu primerna« (1 Mz 2,19.20). Adam je poimenoval konje, volkove in druge živali. Batzul je med branjem izvedel še veliko več. Da ljudje ne izhajajo iz volkov, ampak jih je ustvaril isti Bog, ki je naredil vse živali. Ustvaril ga je Bog. To mu je bilo všeč in odločil se je sree izročiti Bogu.

Danes Batzul dela kot misijonar vesoljnega poslanstva v Mongoliji. Drugim govori, kako so živali dobile ime, in pojasnjuje, da ljudje ne izhajajo iz volkov, ampak od Boga.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, s katerim smo odprli prvo adventistično srednjo šolo v Mongoliji. Vaš dar trinajste sobote to četrletje pa bo namenjen odprtju centra za zdrav življenjski slog v prestolnici Mongolije.

9. oktober 2021

2. OZDRAVITEV NOG

Mongolija

Gege je bil bolehen mongolski deček. Njegovo mamo je skrbelo zanj, zato ga je dobro hranila, v upanju, da ga bo hrana okrepila. Dajala mu je veliko kruha. Dajala mu je veliko mesa. Ljudje v Mongoliji jedo veliko kruha in mesa.

Fant je jedel in se krepil. Ampak tudi njegov trebušček se je širil. Do osmega razreda je imel že 90 kilogramov. Spopadal se je s težavo: bolele so ga noge. Noge so ga bolele, ko je sedel. Noge so ga bolele, ko je hodil. Moral je uporabljati bergle, da je prehajal med učilnicami.

Mama ga je odpeljala k zdravniku.

»Gege je zelo bolan,« je rekel zdravnik. »Morali mu bomo amputirati noge.«

Deček se je prestrašil. Četudi so ga noge bolele, je stekel iz ambulante. Doma je mami rekel, da ga bo zdravil Jezus. »O kakšnem Jezusu pa govoriš?« je vprašala mama. Seveda je vedela, kaj ima v mislih. Gege je ob sobotah obiskoval adventistično cerkev.

Mama ni bila kristjanka, niti ji ni bilo všeč, da cerkev obiskuje njen sin. Mnogokrat ga je natepla, ker je hodil, a on je kljub temu šel. Četudi mama ni ljubila Jezusa, je ljubila sina. Rotila ga je, naj se vrne k zdravniku, pa ni hotel. V Svetem pismu je prebral veliko poročil o tem, kako je Jezus ozdravil ljudi. »Vem, da bom ozdravljen,« je govoril materi.

Kmalu zatem sta se Gege in mama preselila v drugo mesto, kjer je bila cerkev daleč od njune hiše. Deček je moral hoditi 15 kilometrov, da je prišel do cerkve, in še 15 km nazaj do doma. Noge so ga ob taki razdalji zelo bolele, pa ga ni motilo. Želel je ob sobotah slaviti Boga.

V cerkvi mu je pastor dejal, da je hoja dobra za njegovo zdravje. Prav tako ga je povabil, da naj pomaga skrbeti za cerkveni vrt, in tako je Gege začel v cerkev hoditi vsak dan. Rad je skrbel za korenje, krompir in zelje na vrtu. Rad jih je tudi jedel!

Gege je v cerkev in potem nazaj domov hodil vse poletje, skrbel za zelenjavo in jo tudi jedel. Vsak dan je molil, da bi Bog pozdravil njegove noge.

Minili so trije meseci in fant je shujšal 30 kilogramov ob vsej vadbi in zdravi hrani z vrta. Postal je vitek, bolečine v nogah so izginile.

»To je čudež in odgovor na moje molitve,« je radostno govoril mami.

Mama ni bila prepričana. Videla je, da je Gege vitek in krepak, a je hotela vedeti, kaj o tem pravi zdravnik. V ambulanti je zdravnik potrdil, da je deček zdrav. Mama je bila presenečena. Rekla je: »Jezus te je ozdravil!«

Mama zdaj veruje v Jezusa.

Gege danes dela kot pionir vesoljnega poslanstva, kot misijonar, ki oznanja Jezusa drugim v Mongoliji.

»Bog mi je dal zdravje,« pravi. »In jaz mu bom služil.«

Vaš dar trinajste sobote bo to četrtoletje namenjen odprtju centra za zdravje v Mongoliji, da bodo še mnogi izvedeli, kako biti zdrav kakor Gege.

16. oktober 2021

DEKLE JE MOLILLO ZA ANGELE

Mongolija

Pri devetletni Joanni doma je v nedeljo zjutraj zmanjkalo hrane.

Oče je zapustil družino, potem ko je mama začela obiskovati adventistično cerkev v ameriški državi Oregon. Oče, ki se je z družino preselil v Združene države iz Južne Koreje, je bil jasen, da jim ne bo nikoli pomagal. »Če se odločiš za Boga, naj te On hrani,« je dejal. »Naj te Bog oblači.« Mama, ki ni imela službe, je tisto nedeljo jokala in molila v svoji sobi.

Ko je nastopil čas kosila, se je mlajša sestra nesrečno pritoževala: »Lačna sem.« Starejši brat je sedel kot okamnel in se trudil biti dovolj pogumen, čeprav je bil nemočen.

Potem se je Joanne spomnila, kako je v knjigi za otroke brala o otrocih, ki so molili in prejeli pomoč od angelov.

»Samo moliti moramo,« je vzkliknila. »Zgodbe za lahko noč opisujejo, kako nam bodo angeli prinesli hrano, če molimo. Dajmo, molimo!« Brat je zavil z očmi. Mlajša sestra se je spet pritožila zaradi kruljenja v želodčku. Joanne pa niti ni znala moliti.

»Pozdravljen, Bog,« je začela. »Res smo lačni. V *Zgodbah za lahko noč strica Arthurja* piše, da nam lahko pošlješ hrano, ali bi nam torej poslal kaj za jesti, prosim?«

Otroci so čakali. Ni bilo hrane. Minile so ure, nastopil je čas večerje. Joanne je pomislila: »Kaj je narobe? Bog zamuja!«

Otroci so bili še bolj lačni. Mama je še kar jokala in molila v spalnici.

Potem je Joanne rekla: »O, vem, kaj smo naredili narobe. Bog ni prepričan, da mu verjamemo, ker nismo pripravili mize!«

Mlajši sestri je naročila, naj prinese paličice iz kuhinje. Otroci so pripravili mizo in posedli.

»Se opravičujem za to, Bog,« je molila Joanne. »Najbrž smo kaj naredili narobe. Ali nam lahko zdaj pošlješ kaj hrane? Miza je

pripravljena in mi smo pripravljani. « Pa ni prišlo nič. Otroci so šli spat in bili tisti večer razočarani in lačni.

Zgodaj zjutraj so se zbudili, da bi šli v šolo. Ni bilo hrane za zajtrk in ne denarja, da bi kupili malico.

»Ne motite mame,« je Joanne zašepetala bratu in sestri. »Še vedno joče in moli.«

Otroci so odprli vhodna vrata, da bi zapustili hišo, pa je bila na poti ovira – na njej je stala velika škatla, polna hrane.

Otroci so vznemirjeni poklicali mamo. Mama ni mogla verjeti očem. Joanne je bila presrečna. »Angeli so samo malo zamudili!« je rekla.

Takrat je deklica vedela, da Bog obstaja in da sliši in usliši njene molitve. Joanne Kim je zdaj mama štirim otrokom.

Z možem zobozdravnikom in štirimi otroki so misijonarji v Mongoliji.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je pomagal odpreti prvo adventistično srednjo šolo v Mongoliji. Joanne je ravnateljica na tej šoli. Še vedno vsak dan moli in prosi Boga, da blagoslovi to šolo, da bi mnogi otroci zaupali vanj, kakor je to počela ona, ko je bila lačna deklica.

23. oktober 2021

4. BOG SLIŠI MOJE MOLITVE

Tajvan

Prvi znani adventist, ki je prišel na Tajvan, je bil T. S. Wang, kolporter iz južnega Fujiana na Kitajskem, leta 1907. Kljub preganjanju in zaporu je nadaljeval svoje delo in do odhoda leta 1912 je imel deset spreobrnjenih. Delo na tem območju je bilo težavno, in ko se je leta 1942 med drugo svetovno vojno ustavilo, je bilo samo 14 vernikov. Po vojni je bil leta 1948 ustanovljen Tajvanski misijon, prva cerkev adventistov na otoku pa je bila organizirana v začetku leta 1949.

Živim v ljubeči krščanski družini na Tajvanu. Oče je pastor, mati pa njegova soproga. Imam dva mlajša brata, živimo pa skupaj s starimi starši.

Rada bi vam povedala, kako Bog usliši moje molitve.

Ko sem bila v prvem razredu, je šola organizirala poseben športni dan. To je bil moj prvi in res sem želela sodelovati v teku in skakanju. Obiskujem javno šolo in športni dan je bil na soboto. Molila sem.

»Dragi Bog, prosim, naredi nekaj, da bom lahko sodelovala na športnem dnevu.«

Mami sem povedala, da bi rada tekla in skakala z drugimi otroki na športni dan.

Odgovorila je: »Ne skrbi, Bog bo našel način, da te osreči.«

Naslednji dan sta me mama in babica vzeli na piknik. Tako zelo smo se zabavale, ko smo jedle zunaj, in bila sem srečna.

Mama je rekla: »Glej, Bog je našel način, da te osreči.«

Od sreče sem se smejala. Mama je imela prav. Bog je našel način, da me je osrečil.

Potem je odgovoril na mojo molitev. To leto je bil športni dan na petek in bila sem vesela, da sem lahko tekla in skakala skupaj z drugimi. Bog je poslušal moje molitve in jih uslišal.

Bog odgovarja na razne molitve. Vsakič, ko v šoli pišem test, zaprem oči in molim, preden začnem. Boga prosim za pomoč.

Rečem: »Dragi Bog, prosim, pomagaj mi s tem testom. Prosim, pomagaj mi biti mirna in se osredotočiti.«

Molim, ker želim Boga osrečiti z dobrimi ocenami. Bog posluša moje molitve in jaz lahko poveličam njegovo ime z dobrimi ocenami. Skupaj s starši smo hvaležni Bogu!

Bila sem žalostna, ko je umrla babica. Zame je naredila veliko lepih stvari.

Moja družina pripada avtohtoni skupini na Tajvanu Rukai, zato mi je babica stkala njihov tradicionalni nahrbtnik. Čudovito je videti na mojem hrbtu, še posebej ko si nadenem tradicionalna oblačila.

Babici sem rada pomagala. Naslonila se mi je na roko, da sem jo podprla pri pripravi kosila v kuhinji. Z brati smo ji peli njene najljubše pesmi. Potem nas je vse objela in s tem pokazala, kako je srečna.

Ko je zbolela, sem šla takoj po šoli v njeno sobo in vprašala, ali potrebuje mlačno vodo za pitje. Rada sem ji nosila vodo. Sedla sem ob njo na posteljo in molila, da je ne bi bolelo.

Ko je babica umrla, sem bila izredno žalostna. Molila sem za tolažbo in moč, in Bog me je uslišal. Spoznala sem, da ne smem izgubiti upanja in da je babica samo zaspala. Spet jo bom videla, ko se Jezus vrne.

Molim, da bo Bog vedno obvaroval mene in mojo družino. In to bo tudi storil. Vedno usliši moje molitve!

Lisa ljubi Boga, mnogi, ki pripadajo avtohtoni skupini Rukai, pa ga še ne poznajo. Del daru trinajste sobote bo pomagal širiti evangelij skupini Rukai in drugim avtohtonim skupnostim na Tajvanu. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

30. oktober

NAMESTO V ŠOLO V CERKEV

Tajvan

Owen je z mlajšo sestro rad obiskoval cerkev v Tajvanu.

Otrokoma je bila cerkev tako zelo všeč, da ju ni motilo, da morata vsako soboto do nje hoditi uro in pol. Lahko bi šla v cerkev, ki je bližje njenemu domu, a te cerkve nimajo kluba stezosledcev, ti pa so jima všeč.

Vsake toliko v njuni šoli priredijo ob sobotah športni dan. Owen in Mia rada tečeta in skačeta, Boga pa imata še raje. Tako sta izostala od športnega dne in šla namesto tega v cerkev.

Zgodilo se je, da je imela šola na soboto poseben pouk. Owen in Mia sta šla namesto tega v cerkev. V šestih letih nista nikoli manjkala pri bogoslužju.

Nekega dne je učiteljica naznanila, da morajo Owen in sošolci na soboto pisati zelo pomemben test.

Owen ni vedel, kaj bi. Želel si je dobrih ocen, prav tako pa je želel iti v cerkev. Mami je povedal za test.

»Moliva glede tega,« je predlagala.

Mati je goreče molila za Owenov sobotni test. Tudi Owen je molil.

Nepričakovano se je učiteljica strinjala, da lahko Owen piše test prej. Owen je bil presrečen! Z mano sta se zahvalila Bogu, ker je uslišal njune molitve.

Potem je druga učiteljica rekla Mii, da mora v soboto v šolo, ker imajo dodatni pouk. Mia ni vedela, kaj bi. Želela je dobre ocene, ampak želela je tudi v cerkev. Mami je povedala za dodatni pouk.

»Moliva glede tega,« je rekla mama.

Goreče je molila za Mijin pouk. Mia je molila za pouk.

Učiteljica si ni hotela premisliti.

»Moraš k dodatnemu pouku, ker ti bo pomagal izboljšati pisavo,« je rekla. »Če te ne bo, ti bom dala veliko dodatne naloge iz pisanja.«

Mia je bila vznemirjena in je mami povedala, kaj je rekla učiteljica. Mama je bila žalostna.

»Mia, bi raje poslušala Boga ali učiteljico?« je vprašala.

Mia je poznala četrto zapoved, kjer Bog pravi: »Spominjaj se sobotnega dne, da ga posvečuješ« (2 Mz 20,8). Molila je, da bi ji Bog pomagal.

V soboto se je Mia odpravila v cerkev namesto v šolo. Spraševala se je, kaj bo na to rekla učiteljica. Ko se je v ponedeljek vrnila v šolo, jo je učiteljica resno pogledala. Rekla pa ni niti besede. Niti ji ni zadala dodatne domače naloge. Kako je bila Mia vesela! Tudi mama je bila vesela! Obe z Mio sta se zahvalili Bogu za njegovo dobroto. Mia se ne boji več učiteljici povedati, da je ob sobotah ne bo v šolo.

Owen in Mia imata veliko molitveno prošnjo: vas in druge otroke po svetu, ki slišijo to zgodbo, prosita, da molite za njunega očeta. Čeprav jima vsak večer bere Sveto pismo in ju ob sobotah vozi v cerkev, še ni izročil srca Jezusu. Owen in Mia upata, da se bo krstil. Boste molili za njunega očeta?

Owen in Mia ljubita Jezusa, je pa na Tajvanu veliko avtohtonega ljudstva, ki še ni slišalo zanj. Del daru trinajste sobote bo pomagal širiti evangelij tem ljudem. Hvala, ker načrtujete radodaren dar.

6. november 2021

6. PREJEM ODPUŠČANJA

Tajvan

Yu-Ting kot deklica na Tajvanu ni nikoli obiskala cerkve. Oče in mama verujeta v Boga in se imenujeta kristjana, a iz nekega razloga nista pomislila, da je pomembno častiti Boga v cerkvi.

Potem sta poslala Yu-Ting živeti k babici v majhno vas. Tudi babica je verovala v Boga. Tudi ona se je imenovala kristjanka, a je slavila Boga v cerkvi. Yu-Ting je šla vsako soboto z njo v cerkev.

Ko je živela z babico, je pridobila nove prijatelje in naučila se je veliko slabega. Babico je skrbelo. Mamo in očeta je tudi skrbelo. Yu-Ting pa ne, le da ni bila srečna. Ko je počela slabe stvari, je postala zelo žalostna.

Rada je obiskovala cerkev. Čaščenje Boga jo je osrečevalo. Potem pa je žalost začutila tudi v cerkvi. Njeni novi prijatelji so dejali, da so preveč zaposleni, da bi slavili Boga, in so prenehali obiskovati cerkev. Kmalu je bila Yu-Ting edina, ki je ostala.

Nekdo jo je zaprosil, da bi pomagala voditi petje. Yu-Ting je rada pela in z veseljem je vodila petje. Ker je sodelovala, jo je začelo zanimati tudi pridiganje. Postala je pozorna na pridige.

Nekega dne je pastor dejal, da je za vse velikega pomena – babice, dedke, mame, očete in celo deklice in dečke –, da vsak dan preživijo čas na samem z Bogom. Yu-Ting se je odločila poskusiti. Na babičini polici je našla krščansko knjigo in jo odprla. Prvo poglavje je bilo naslovljeno Greh. Yu-Ting je prebrala nekaj povedi in hitro zaprla knjigo. Spomnila se je slabih reči, ki jih je počela, in se počutila krivo.

Naslednji dan je znova odprla knjigo. Tokrat jo je odprla pri naslednjem poglavju. Znova je brala o grehu. Spet se je počutila krivo in je zaprla knjigo.

Tretji dan je odprla knjigo s tresočimi rokami. Zmogla je prebrati celo stran, preden je zaradi občutka krivde stekla v svojo sobo. Zaklenila se je in pokleknila.

»Prosim, odpusti mi moje grehe,« je hlipajoč molila. »Prosim, odpusti mi slabe reči, ki sem jih počela.«

Spoznala je, kako neumna so bila njena dejanja. Bila je žalostna. Molila je, dokler ni zaspala.

Ves teden je vsak večer pokleknila ob postelji in jokala, ko je prosila Boga, naj ji odpusti.

Zadnji dan v tednu je rekla nekaj, česar ni rekla še nikoli prej. Molila je: »Dragi Bog, svojo preteklost, sedanost in prihodnost izročam v tvoje roke. Razumem, da so moji grehi prizadeli mene in druge. Prosim, vodi me skladno s svojo voljo.«

Ko se je zjutraj zbudila, se je počutila drugače. Njeno srce je prekipevalo od radosti in miru. Počutila se je kot nov človek.

»Hvala ti, Gospod,« je vzkliknila.

Yu-Ting je odkrila resničnost Božje resnice v Svetem pismu: »Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen« (1 Jn 1,9).

Yu-Ting je nadaljevala jutranje branje, ko se je po treh letih vrnila k staršem. Mama in oče sta opazila, da je deklrica drugačna. Nič nista rekla, opazila pa sta, da rada bere Sveto pismo in moli. Videla sta, da vsako soboto rada slavi Boga v cerkvi. Neko soboto ju je Yu-Ting povabila zraven v cerkev in sta privolila!

Danes hodita skupaj z njo v cerkev vsako soboto. Kakor njuna hči tudi sama vsako jutro bereta Sveto pismo in molita. Yu-Ting je zelo srečna! Bog je odpustil njene grehe ter njej in njeni družini podaril novo življenje v Njem.

Hvala za vaš dar trinajste sobote to četrtertje, ki bo pomagal, da bodo tudi drugi otroci in starši na Tajvanu izvedeli za mir in radost, ki sta sad osebnega prijateljstva z Jezusom.

13. november 2021

7. DOBER SPOMIN

Tajvan

Enajstletni Zhuen s Tajvana se rad uči svetopisemske vrstice na pamet.

Zhuen, ki je najstarejši otrok v družini, se je začel svetopisemske vrstice učiti na pamet v tretjem razredu. Mama je bila tista, ki mu je predlagala učenje vrstic in recitiranje v času večernega družinskega bogoslužja. Deček je rad recitiral svetopisemske vrstice, in četudi se je včasih težko spomnil naučene, se ni razjezil. Mama je obljubila, da bo povedala svetopisemsko zgodbo za vsako naučeno vrstico. Zhuen je rad poslušal zgodbe, še posebej iz Svetega pisma.

Na družinskem bogoslužju je recitiral novo svetopisemsko vrstico. Njegova devetletna sestra in petletni brat sta se učila iste vrstice, prav tako mama in oče. Vsa družina jo je skupaj glasno ponavljala.

Nekaj vodij iz cerkve je slišalo za tajvansko družino, ki se rada uči Sveto pismo na pamet, ter jih povabilo, da recitirajo na pomembni misijonski konferenci. Zhuen je z vso družino stal na odru in recitiral svoje najljubše svetopisemske vrstice veliki množici. Med poslušalci je bilo veliko mam in očetov in bili so navdušeni, ko so slišali Zhena in njegove. Tudi sami so se odločili, da se bodo za večerna družinska bogoslužja skupaj z otroki učili svetopisemske vrstice.

Potem se je Zhuenova družina zaradi očetovega dela preselila. Sprva je bil fant žalosten, ker se je moral posloviti od prijateljev. Neki dan pa je učiteljica v njegovi noči šoli vprašala: »Kaj pomeni deliti?«

Zhuen je hitro dvignil roko. Spomnil se je ljube svetopisemske zgodbe, ki mu jo je povedala mama. »Poznam zgodbo o dečku, ki je podelil svoje kosilo, pet hlebov kruha in dve ribi, in je bilo sitih več kot 5000 ljudi,« je rekel.

Učiteljica še ni slišala te zgodbe. Tudi Zhuenovi sošolci še niso slišali te zgodbe. Še nikoli niso brali Svetega pisma. Učiteljica je povabila dečka, naj pove zgodbo. Rad je povedal o čudežu, kako je

Jezus blagoslovil dečkovo kosilo. Rad je povedal o svoji ljubezni do Jezusa v tej novi šoli.

Eden od njegovih sošolcev se je moral preseliti, ker je oče dobil novo službo. Zhuen je videl, da je prijatelj žalosten. Razumel je, kako se deček počuti. Enako se je ob selitvi počutil sam.

»Smem moliti zate?« je vprašal. »Bog te lahko znova osreči.«

Deček se je strinjal in Zhuen je ponovil molitev, ki se je naučil iz Svetega pisma. Molil je Gospodovo molitev, ki se začne: »Naš Oče, ki si v nebesih, posvečeno bodi tvoje ime. Pridi k nam tvoje kraljestvo in zgodi se tvoja volja kakor v nebesih tako na zemlji« (Mt 6,9-13).

Zhuen pogumno moli s sošolci. Te dneve pridejo njegovi sošolci pogosto k njemu, da se skupaj igrajo, pogosto pa jih tudi povabi, da skupaj molijo.

Rad se uči na pamet Sveto pismo. To mu je spremenilo življenje.

Hvala za vaš dar trinajste sobote to četrletje. Dar bo pomagal otrokom in staršem na Tajvanu, da bodo spoznali Jezusa.

20. november 2021

8. ZADNJE VABILO

Južna Koreja

Februarja 1943, med drugo svetovno vojno, je japonska policija aretirala voditelje cerkve v Koreji in jih do konca leta zaprla. Eden je umrl zaradi mučenja v zaporu, dva sta umrla kmalu po izpustitvi, še eden pa pozneje. Skupaj je bilo zaradi svoje vere zaprtih približno 40 adventistov. Mnogi drugi so pobegnili v gorate predele Koreje in se vrnili na svoje domove šele po koncu vojne.

Sehee se je z družino preselila na podeželje, potem ko so živeli v velikem južnokorejskem mestu.

Mama se je selitve veselila.

»Selitev je bila odgovor na molitev,« je dejala.

A Sehee ni bila tako prepričana. Žalostilo jo je, da je morala zapustiti prijatelje v mestu.

Na podeželju se je deklica začela učiti novih stvari. Mama je zasadila zelenjavni vrt in Sehee je z mlajšim bratom skrbela za solato, kumare in koruzo. Skrbela je, da so bile povrtnine dovolj zalite. Pobirala je plevel, da bi imele rastline dovolj prostora za rast. Kmalu je bil vrt poln dolgih zelenih kumar, okroglih glav solate in zelene koruze. Sehee je rada uživala svežo zelenjavo naravnost z vrta.

Mama je rekla, da bi tudi sosedje uživali v sveži zelenjavi z vrta. Hči ji je pomagala nabrati dolge zelene kumare, okrogle glave solat in koruzo, ki sta jih podarili. Sosedje so bili veseli zelenjave. Sehee se je dobro počutila, ko so se ji sosedje nasmihali in se ji zahvaljevali. Nekateri so ji podarili domač kruh in vloženo zelenjavo. Včasih se je domov vrnila z več hrane, kot je odšla. Sveto pismo pravi, da več ko daješ, več boš prejel. V Pregovorih 11,24 piše: »Kdor je radodaren, bo sit, kdor daje piti, bo napojen.«

Sehee pa je v cerkvi pogrešala prijatelje. Z bratom sta bila edina otroka. Mama je videla dekličine žalostne oči in predlagala, da molita

za sošolce, da bi jih povabila na počitniško svetopisemsko šolo v cerkev.

Deklica je napisala posebna vabila. Bilo pa ji je nerodno, da bi jih razdelila. Kaj, če ne bo nihče prišel?

»Ne skrbi,« je odgovorila mama. »Ni tvoja naloga, da jih prepričaš, naj pridejo v počitniško svetopisemsko šolo. To je Božja naloga.«

Sehee in mama sta razdelili vabila. Nihče ni prišel v počitniško svetopisemsko šolo. Je pa eden izmed dečkov prišel v soboto v cerkev. Živel je s starimi starši in ni ničesar vedel o Jezusu. V šoli ni imel prijateljev. Vesel je bil, ko je v cerkvi poslušal o Jezusu, in takoj je rekel, da želi vsako soboto priti v cerkev.

Doma je mama Sehee dejala, da četudi ni bilo nikogar na počitniško svetopisemsko šolo, je Bog blagoslovil vabila, saj je v cerkev pripeljal dečka.

»Prejel je najino zadnje vabilo,« je rekla mama.

Sehee je bila presenečena. »Ne bi spoznal Jezusa, če mu ne bi dali vabila,« je pridala.

Tisti večer je deklica molila posebno molitev za dečka. »Dragi Bog, hvala, da si ga pripeljal v cerkev,« je rekla. »Prosim, naj on in njegova družina spoznajo tebe in ti zaupajo. V Jezusovem imenu, amen.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote, ki bo pomagal otrokom in staršem spoznati Jezusa v Južni Koreji. Dar bo pomagal odpreti dva pomembna misijonska centra v dveh južnokorejskih mestih.

27. november 2021

9. VESELA CERKEV

Južna Koreja

Prva Korejca, ki sta postala adventista, Lee Eung Hyun in Son Heung Cho, sta se spreobrnila leta 1904 v Kobeju na Japonskem, kjer je Lee Eung Hyun videl napis v kitajščini (ki uporablja podobne ideograme z japonščino in korejščino) na ulici, kjer je pisalo: »Cerkev sedmega dne sobote in Jezusovega drugega prihoda.« Bil je že kristjan in znak ga je navdušil. Po preiskavi in pogovoru z evangelistom Hideom Kuniyo je povabil Son Heung Choja, naj obiše cerkev z njim in kmalu sta se oba moška krstila. Son Heung Cho se je nato vrnil v Korejo, kjer je začel širiti sporočilo. Kasneje isto leto je povabil Hidea Kuniya, naj pride v Korejo in poučuje spreobrnjence.

Sun-young je bila v tretjem razredu, njena sestra Sun-mi pa v drugem, ko sta začeli obiskovati veselo cerkev v Južni Koreji.

Nova cerkev je stala v novem mestu, ki je bilo nedaleč od njunega doma. Še pred kratkim so bili tu samo gore, polja in kmetije. Ko pa so začeli graditi, se je dežela hitro spremenila v veliko in lepo mesto z imenom Sejong.

Sun-young in Sun-mi sta z očetom in materjo slavili Boga v novozgrajeni sejongski veseli cerkvi.

Oče ob sobotnih bogoslužjih vodi cerkveno petje. Hčerki pa ga spremljata na violinah, ki sta se ju začeli učiti igrati. Slavljenje Boga z glasbo dekleti osrečuje. Veseli sta, da sta v veseli cerkvi.

Čez čas se je v mesto priselila deklica Sua in s seboj v cerkev je prinesla violino. Suajina mama je učiteljica glasbe, ki poučuje čelo. Prav lepo vodi novo glasbeno skupino treh otrok in njihovih violin.

Leto in pol kasneje se je glasbeni skupini pridružil tudi pastorjev najstarejši sin Chan-young s klarinetom. Njegov mlajši brat Chan-sol pa je prinesel violino.

Zdaj so v glasbeni skupini štiri violine in klarinet. Kadar igrajo ob sobotnih bogoslužjih, verniki veselo priznavajo, da se počutijo, kakor

da bi poslušali glasbo ob steklenem morju ob Božjem prestolu v nebesih.

Med verniki je tudi gospa Lee, ki ljubi glasbo. V veselo cerkev je prišla, ko je njen mož na spletu prebral, da je Božji dan sobota in ne nedelja. Tudi njuni drugi otroci se želijo pridružiti skupini. Do-hee se uči flavto, Ye-song violino, Min-gyo čelo, Tae-hoon klarinet. Ko se bodo vsi naučili igrati, bo mala skupina postala orkester.

Pastor je glasbeno skupino poimenoval Osher, kar pomeni »sreča« v hebrejščini. Otroci, ki sodelujejo v skupini, so srečni. Verniki, ki poslušajo njihovo glasbo, so srečni. In Bog, ki je deležen glasbene hvale, je prav tako srečen v nebesih.

Pred tremi leti je bil dar trinajste sobote namenjen izgradnji vesele cerkve v Sejongu v Južni Koreji. Sun-young in Sun-mi sta hvaležni otrokom po svetu, ki so darovali za njihovo cerkev z darom trinajste sobote.

»Verniki po vsem svetu so pomagali zgraditi našo cerkev z molitvami in darovi,« pove Sun-young.

»Najlepša vam hvala,« doda Sun-mi.

4. december 2021

10. MOGOČNE MOLITVE

Južna Koreja

Vam je bilo kdaj nerodno? Vam je bilo kdaj tako zelo nerodno, da niste hoteli v cerkev?

To se je zgodilo Jaechanu, ko so ga starši prvič vzeli v cerkev v Južni Koreji. Bilo mu je preveč nerodno, da bi šel v cerkev. Njegovo srce je močno utripalo, ko je stal pred vhodnimi vrati. Ni vedel, kaj se bo dogajalo znotraj. Prav tako ni poznal nikogar v cerkvi. Kaj, če je cerkev dolgočasna?

Jaechan ni hotel noter. Oče in mama ga nista silila. Z njunim dovoljenjem se je obrnil in šel proti domu.

Naslednjo soboto sta ga spet povabila z njima v cerkev. Jaechan ni želel iti, ampak ni hotel reči ne. Zato se je z odporom opravil z njima proti cerkvi. Ko so prispeli, se je ustavil pred vrati. Ali naj vstopi? Vstopil je.

Sobotnošolska učiteljica ga je pozdravila.

Rekla je: »Pozdravljen! Kako ti je ime?«

»Ime mi je Jaechan,« je odgovoril.

Učiteljica ga je predstavila drugim. Smehljali so se in bili do njega prijazni. Jaechan se je dobro počutil med novimi prijatelji. Učiteljica je učila Sveto pismo na zabaven način in dečku se je zdel nauk zanimiv. Na koncu je učiteljica molila za Jaechana.

Rekla je: »Dragi Bog, prosim, odpri Jaechanovo srce, da te bo ljubil.«

Tudi nekaj novih prijateljev je molilo, da bi spoznal Boga.

»Nebeški Oče,« je dejal eden. »Pomagaj Jaechanu, da te vzljubi.«

Njihove molitve so delovale.

Jaechan je vzljubil Jezusa. Sprva je obiskoval samo sobotno šolo in cerkev. Čez čas pa je prišel tudi na popoldanske dejavnosti otroškega oddelka. Začel je proučevati sobotnošolski nauk in se med tednom na pamet učiti svetopisemske vrstice. Spoprijateljil se je s pastorjem. Neko sobotno jutro je prvi vstal in prebudil očeta in mamo.

Zaklical je: »Vstanita, da ne bomo zamudili sobotne šole!«

Tako zelo rad hodi v cerkev, da je v počitniško svetopisemsko šolo povabil tri prijatelje. Tam jim je bilo tako všeč, da zdaj vsako soboto skupaj z Jaechanom obiskujejo cerkev.

Jaechan je srečen. Zaradi molitev sobotnošolske učiteljice in otrok v sobotni šoli je spoznal Jezusa. Potem ko je v cerkev pripeljal tri prijatelje, moli, da bi lahko k Jezusu pripeljal še več otrok. Vsak večer pred spanjem moli takole: »Nebeški Oče, prosim, pomagaj mi postati oseba, ki bo lahko k Bogu vodila ljudi. Prosim, naj več ljudi spozna Boga. V Jezusovem imenu, amen.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote v tem četrtertletju, ki bo pomagal otrokom in staršem v Južni Koreji spoznati Jezusa.

11. december 2021

ROJSTNI DAN S PRIJATELJI

Južna Koreja

Devetletni Jiyul je priljubljen v svoji podeželski šoli v Južni Koreji. Je vesel deček in se dobro razume z drugimi otroki. Tudi učitelj ga ima rad. Po pouku namreč pomaga počistiti učilnico.

A ima težavo. Njegovi prijatelji ne želijo priti po pouku k njemu domov, da bi se igrali. Jiyul jih je velikokrat obiskal in videl njihove nove igrače, akvarije in ljubljence. Zdelo pa se je, da si nihče ne želi priti k njemu. Bil je razočaran, saj ni mogel razumeti, čemu nočejo priti.

Nekega dne je k sebi na igro povabil prijatelja, ta pa je odgovoril: »Mama pravi, da se lahko igram s teboj v šoli, ne smem pa k tebi domov.«

»Zakaj bi pa to rekla?« je vprašal Jiyul. »Ker je tvoj dom cerkev,« je pojasnil prijatelj.

Res je. Jiyulova hiša je cerkev. Deček je sin adventističnega pastorja in njihov dom je del adventistične cerkve. Večina staršev obiskuje tri velike cerkve, ki se shajajo ob nedeljah v mestu, starši Jiyulovih prijateljev pa ne želijo, da bi njihovi otroci obiskovali dom znotraj cerkve, ki se shaja ob sobotah.

Deček je staršem povedal o pogovoru v šoli. Starši so dolgo razglabljali, kako bi lahko Jiyul povabil prijatelje na igro. Končno so se odločili, da bodo naredili nekaj posebnega za njegov rojstni dan. Namesto da bi povabili prijatelje jest v restavracijo, kakor se običajno naredi za rojstni dan, jih bodo povabili na zabavo k sebi domov. Jiyulu je bila ideja všeč in zato je molil: »Prosim, naj pridejo prijatelji na mojo rojstnodnevno zabavo in naj se imajo lepo. Podari njihovim staršem srce, ki bo naklonjeno adventistični cerkvi.«

Deček je izdelal vabila z imenom in lokacijo cerkve. Razdelil jih je sošolcem.

Končno je prišel njegov rojstni dan. Ko so začeli zabavo, se je prikazalo deset prijateljev. Jiyul je bil presrečen! Prvič se je lahko doma igral s prijatelji.

Od tedaj naprej Jiyul naredi vabila, kadar koli imajo v cerkvi koncert ali kakšen drug dogodek, ter jih razdeli prijateljem. Spoznal je, da pogosteje ko pridejo prijatelji v cerkev, pogosteje se pridejo igrat k njemu domov. K njemu se redno prihajajo igrat trije prijatelji. Moli, da bi nekega dne njegovi prijatelji skupaj z njim obiskovali bogoslužje vsako soboto.

Vaš dar trinajste sobote na koncu tega meseca bo pomagal še več otrokom – in staršem – v Južni Koreji izvedeti za Jezusa.

18. december 2021

12. MOČ KNJIGE

Japonska

Teruhiko H. Okohira (1865–1939) se je rodil v vplivni družini v provinci Satsuma na Japonskem. Med obiskovanjem poslovne šole v Združenih državah Amerike je najprej postal metodist, nato pa v San Franciscu adventist. Obiskoval je kolidž Healdsburg in ob koncu šolskega leta 1894 zaprosil, da bi se z njim kdo vrnil na Japonsko in tam širil adventistično sporočilo. Predsednik kolidža W. C. Grainger se je odzval in leta 1896 ju je Generalna konferenca poslala v Tokio na Japonskem. Leta 1907 sta bila Okohira in H. Kuniya posvečena kot prva japonska adventistična pastorja.

Ali rad bereš?

Devetletna Saki je rada brala. Prihaja z japonskega otoka Okinava. Še posebej rada je brala pet knjig, ki jih je kupila od tujca, ki je potrkal na njihova vrata. Vedno znova je prebirala knjigo z naslovom *Zgodbe za lahko noč strica Arthurja*.

Knjige so Saki usmerile k Jezusu. Njena družina ni krščanska. Starši kakor mnogi na Japonskem ne obiskujejo cerkve in ne častijo Jezusa. V knjigah pa je Saki prebrala, da Jezus ljubi otroke in si želi, da bi bili srečni.

Leta so minevala in Saki je odraščala; preselila se je v Tokio, prestolnico Japonske; in dobila nov naziv: mama. Zdaj ko ima svoje otroke, jo bomo imenovali mama. Nekje na tej poti je mama izgubila svoje knjige *Zgodbe za lahko noč strica Arthurja*.

Nekega dne je bil njen najstarejši deček star toliko, da lahko gre v šolo. A kam naj ga pošlje? Mama je blizu njihovega doma opazila šolo in se pozanimala o njej na spletu. Izvedela je, da je to adventistična šola. Ker še nikoli ni slišala za adventiste, je poiskala še več informacij in na svoje presenečenje ugotovila, da adventistična cerkev izdaja veliko otroških knjig. Tudi njene ljubljene *Zgodbe za lahko noč strica Arthurja*. Želela je, da njen sin obiskuje adventistično šolo.

Sprva pa je želela vedeti več o adventistični cerkvi. Ker je bila ena ob adventistični šoli, je začela hoditi na sobotna bogoslužja. Ko je pela hvalnice in poslušala pridige, je čutila mir. Prav tako je kupila nove knjige *Zgodbe za lahko noč strica Arthurja* in jih brala svojim otrokom. Oboževali so zgodbe.

Ko je mama brala svojim dečkom, je tudi sama začela brati knjigo zase – Sveto pismo. V življenju je prebrala mnogo knjig, a še nikoli kakšne, podobne tej. Besede iz Svetega pisma so se dotaknile njenega srca. Prvič je brala, da je Jezus umrl, da bi rešil ljudi. Kmalu je izročila srce Jezusu in se krstila.

Danes mama še vedno prebira *Zgodbe za lahko noč strica Arthurja* svojim dečkom. Prav tako jim pove svetopisemske vrstice, še posebej, ko se pritožujejo: »Zmeraj se veselite. Neprenehoma molíte. V vsem se zahvaljajte: kajti to je Božja volja v Kristusu Jezusu glede vas« (1 Tes 5,16-18).

Mama ima rada to knjigo. Rada ima tudi Sveto pismo. In še posebej ljubi Jezusa.

Zanj je izvedela po knjigah in spletu. Del daru trinajste sobote bo namenjen projektu, ki pomaga Japoncem preko spleta izvedeti za Jezusa. Spomnite se, da naslednjo soboto priložimo dar trinajste sobote. Hvala, ker načrtujete velikodušno daritev.

25. december 2021

13. SOBOTA KAJ JE TO ZA ENA KNJIGA?

Starejša sestra je prejela Sveto pismo od tujca, ko se je na Japonskem vračala iz šole proti domu.

A te dvanajstletne deklice knjiga sploh ni zanimala, odložila jo je na polico v svoji sobi, ne da bi jo sploh odprla. Ko je kasneje čistila sobo, je zagledala Sveto pismo na polici. Ni hotela, da je tam, zato jo je odnesla osemletnemu bratu Rjotaru.

»Bi hotel to prebrati?« je vprašala.

Rjotaro se je spraševal, kakšno knjigo drži v rokah.

»Kakšna knjiga je to?« je vprašal.

Ko jo je podrobneje pogledal, je videl na platnici napis Sveto pismo. Biblijo je videl že pri dedku in radovednost ga je gnala, da jo prebere.

»Da, rad bi jo prebral,« je odgovoril.

Sestra mu jo je podala.

Sveto pismo je vsebovalo samo Novo zavezo, zato je začel brati na začetku, Matejev evangelij.

»Kdo je Matej?« je pomislil.

Med branjem je izvedel za človeka po imenu Jezus, ki je ozdravil veliko bolnih. Spoznal je, da je Jezus krasna oseba.

Ko je dokončal Matejev evangelij, se je spraševal, kaj se bo zgodilo sedaj, zato je začel brati Markov evangelij. Zgodba je zvenela podobno kot Matejeva, zato je na polovici odnehal. Potem je bral tu in tam iz Nove zaveze, ni pa nobene knjige dokončal. Želel je izvedeti več o Jezusu. V družini niso bili kristjani, pa tudi ni jim izdal hrepenenja svojega srca.

Medtem je Sveto pismo postalo pomemben del njegovega življenja. Našel je seznam obljub, ki jih je prebiral, ko je zbolel. Našel je vrstice, ki jih je prebiral, ko je imel težave. Našel je vrstice, ki jih je prebiral, ko je bil žalosten. Vsakič, ko je občutil potrebo po miru, je bral svetopisemske obljube in čutil tolažbo in spodbudo.

Sveto pismo mu je bilo izredno pomembno. S svinčnikom je podčrtal vrstice, ki so mu bile posebej všeč. Ko je zapustil dom, je s sabo vedno vzel Sveto pismo. Četudi ga nikoli nihče ni učil moliti, je začel moliti, kadar se je z družino odpravil na pot. »Bog, prosim, zaščiti nas,« so bile njegove besede.

Ko je njegova sestra končala osnovno šolo, so ji starša poiskala srednjo šolo na spletu. Slišala sta za adventistično srednjo šolo Okinava Saniku, ki je bila na otoku Okinava, daleč od njihovega doma na celini. Čeprav se je sestra odločila za drugo šolo, je Rjotaro želel na adventistično šolo. Upal je, da bo izvedel več o Jezusu.

Danes ima Rjotaro 12 let in živi v dijaškem domu ob šoli. Četudi živi daleč od staršev, je srečen. Zvesto sodeluje v bogoslužjih vsako jutro in zvečer. Rad ima program ob petkih zvečer ter sobotna bogoslužja. Sam zase in kot del proučevanja bere Sveto pismo. Pred kratkim je staršem naznanil, da se želi krstiti. Starši so se takoj strinjali. Razumejo, kako rad ima Sveto pismo in kako pomembno je zanj v življenju.

Rjotaro je hvaležen, da se lahko v šoli uči o Jezusu. Hvaležen je staršem, da so na spletu našli adventistično šolo. Hvaležen je, da je prejel Sveto pismo, ki ga poučuje o Jezusu.

Deček je s starši za adventistično šolo izvedel na spletu. Del daru trinajste sobote bo namenjen projektu, ki bo pomagal mnogim Japoncem – še posebej mladim – spoznati Jezusa preko spleta. Vaši darovi bodo pomagali ljudem slišati za Jezusa tudi v Južni Koreji, Mongoliji in na Tajvanu. Hvala za vaš radodarni dar.